

MOJ KONEC TEDNA: **BLAŽ SETNIKAR**

Zdaj moramo tudi na najslajše malo počakati

Gledali smo ga v večkrat nagrajenem filmu *Posledice* Darka Štanteta, pa v priljubljeni Reki ljubezni in še pred tem v televizijski humoristični seriji *Takle mamó*. A večina njegovega ustvarjalnega življenja teče na odru kranjskega **Prešernovega gledališča**, kjer bi, če ne bi bilo sajvestečesa, igral v sedmih predstavah. Pred kratkim mu je Združenje dramskih umetnikov Slovenije (ZDUS) podelilo nagrado Duše Počkaj in ga v obraziložitvi prepoznalo kot »pretanjenega interpreta psihološko najzahtevnejših vlog« in »igralca izjemne senzibilnosti«. »To so osupljivo spodbudne besede,« pravi nagrajeni **Blaž Setnikar**.

Urša Izgoršek

V obrazložitvi nagrade med drugim piše, da sodite med najobstavnnejše igralce mlajše generacije. Vam je žal, da zaradi epidemije koronavirusa pohvalnih besed iz utemeljitve niste mogli slišati na odru na odprtju 50. **Tedna slovenske drame?**

Vesel sem osupljivo spodbudnih besed strokovne žirije, pa četudi za zdaj le na papirju oz. zaslonu. Trenutno smo primorani tudi z najslajšimi stvarmi malo počakati, ampak dovolj je že dejstvo, da sem nagrado prejel. Se pa vsakič znova nasmehnem ob tem, da sem še vedno igralec mlajše generacije. Seveda ne ugovarjam, počutim se mladega; se pa hudomušno vprašam, kdaj bom začel veljati za pripadnika srednje.

Nagrado stanovskih kolegov ste prejeli za vloge v treh predstavah: Naš razred, (Slobodzianek, režija Nina Rajič Kranjac), ki preigrava tragično zgodbo pobitih Judov, Ob zori (Cankar, r. Žiga Divjak), ki je zgodba o hrepenenju, in Strahovi (Ibsen, r. Vuk Torbica) o hipokriziji in moralni sprevrženosti, v kateri igrate psihično razrvanega umetnika Osvalda Alvinga. Katera je od vas zahtevala največ poglobljanja, s katero ste najbolj zadovoljni?

Poglobljanje v težke vloge ne pomeni nujno, da v popoldanskem času hodiš po mestu ves sključen ali da pričakuješ, da bodo bližnji vedno razumeli tvoj kreativni proces, ne rečem pa, da se mi to pri vsaj dveh omenjenih ni kdaj zgodilo. Morda je to tista *mladost* iz prejšnjega vprašanja, ko so meje med delom in dejansko psihično razrvanostjo občasno zamegljene. In igralec z vsako naslednjo izkušnjo malo prilagodi način dela.

Kaj je zadnja leta bolj vplivalo na vašo prepoznavnost, nagrajene gledališke vloge ali igranje v televizijski noveli Reka ljubezni, seriji Truplo, pa pred tem Takle mamó?

To vprašanje bi morali postaviti bralcem. Prepoznavnost je vedno dobrodošel element, ima pa svojo zdravo mero; ni dobro, ko se igralec začne enačiti z eno samo vlogo. Zato cenim dejstvo, da prihajajo vloge, ki so žanrsko in značajsko raznolike. Realno gledano je ob veliki in kakovostni ponudbi tudi prepoznavnost minljiva; ne nazadnje si ljudje zapomnijo dobro vlogo, ne nujno igralca, kar je pravzaprav tisto potrdilo, da je uspela.

Kakšne izkušnje so vam dale serije? Priložnost dela na različnih področjih je gotovo za vsakogar dobra izkušnja. Nenehno skakanje je tudi utrudljivo, vendar se naučiš fleksibilnosti, potprež-

ljivosti, hitrega razmišljanja. Priprave na predstavo ali film trajajo precej dlje kot na primer pri seriji, a s tem ne mislim, da je slednje kaj manj intenzivno. Vnaprej moraš vedeti, kakšen pristop boš izbral. Pri ustvarjanju je baza, se pravi razmišljanje, učenje in izkušnje, dostikrat nevidna, rezultat pa posledica preproste rešitve, za katero marsikdaj kdo reče, »to znam tudi jaz«. Vendar brez baze ne gre. Ko pri pripravah na eno vlogo zaideš v slepo ulico, ti morda delo pri drugi malo zbistri pogled.

Ste morda tudi sami ljubitelj katere od številnih popularnih (tujih) nadaljevalk?

Glede na ponudbo, ki preplavlja televizijo in internet, je kar težko optimalno izbrati. Vsi si želimo svoj čas vendar izkoristiti za tisto, kar je najboljšo. Vsa priporočila pri meni pristanejo na nekem seznamu, ki pa se je od poletja le polnil. Te dni je malo več časa za to, navsezadnje je tudi del poklica. Slovenske filme in serije gotovo pogledam, ko imam priložnost. Pri tujih najraje posegam po tistem, kar lahko razumem; iz angleškega, nemškega in prostora nekdanje Jugoslavije, izbira je torej velika in kakovostna.

Nagrada ZDUS ni vaša prva, med drugimi ste dobili študentsko Severjevo, skupinsko nagrado za predstavo Naš razred, pa tudi nagrado julija za vlogo v predstavi Ob zori. Ali liki v teh predstavah še vedno zorijo in se spreminjajo ali pa igralec neke vendar zaključuje svoje raziskovanje?

Vse na tem svetu ima svoj vzpon in neke usahne. Pri vlogah vsaj na neki zavedni ravni. Te živijo vsakič, ko jih igraš na odru, ali daljši čas pred kamerami, vendar se s časom ustalijo, oziroma če sem malo tehničen, ne obremenjujejo toliko tvojega procesorja. Popolnoma pa se ne da izključiti. Tiste, na katere si res ponesen, se še leta pozneje pojavijo zvečer pred ogledalom.

Nastopati v Ibsenovi drami Strahovi je

najbrž za igralca, ki velja za pretanjena- ga interpretata psihološko najzahtevnej- ših vlog, poseben izziv.

Vedno se ob delu s klasiki pojavi misel, da zahtevnejša publika pričakuje nekaj več. Takšnega pisca je treba poznati in tehtati, kaj vzeti iz njegovega miljeja, kaj pa iz svojega življenja, počutja, prostora in časa. Zanimivost in šokantnost bosta vedno prišli iz tega osebnega dodatka. Verjetno sta pogum in domišljija tista najbolj dobrodošla elementa pri takem delu.

Ali vas to, da so bili v vaši vlogi že mno- gi, kot igralca obremenjuje?

Ne sme. Lahko bi se ukvarjal s tem, ampak ko postane obremenjujoče, je treba to pripisati neki negotovosti in te misli, če niso konstruktivne, malo pregnati.

Ena od vaših predstav v letošnji sezoni je Dr. Prešeren v režiji Nede R. Bric, v kateri ga upodobite v mladih letih. Kako ste začutili »našega največjega pesni- ka«?

Tudi pri biografiji je podobno kot z ve- likim dramatikom. Če samo za trenu- tek odmaknemo pogled od njegovega opusa, ki je tudi mene navdušil, da sem se nekajkrat spopadel s poezijo, in od tega, kakšno spoštovanje si zasluži, vlada okoli njega toliko mistike in vprašanj. To ne pomeni, da bi moral poseči samo po anekdotah, ampak bil je tudi eden od nas, seveda z izjemnim talentom. In to življenjsko je tisto, kar bi rad predstavil gledalcu.

Kritiki pravijo, da vas kot igralca odli- kuje posebna senzibilnost. Se ta kaže v vašem običajnem življenju? Kako doživ- ljate trenutno situacijo?

Verjetno bi o tem morali vprašati ljudi okoli mene. Gotovo senzibilnost ali eruptivnost v zasebnem življenju nista tisti prvi, ki bi ju vsi opazili, nista pa mi tuji, priznam. Trenutno situacijo opa- zujem in v skladu z njo čakam. Najhujši so trenutki v življenju, ko srce reče eno, razum drugo, instinkt pa tretje. Takrat je najbolje počakati, da se stvari malo

razjasnijo.

Že nekaj let ste član ansambla PG Kranj, prej ste bili v SLG Celje. V letošnji sezoni vas je bilo le devet, kako je de- lati v tako majhnem ansamblu, ki je res lahko skoraj kot družina?

Ker nas je malo, je vsak od nas ključni člen. Pravkar smo izgubili našega dra- gega Petra Musevskega, in ko se bomo lahko vrnili na oder, bomo morali trdo poprijeti, da se celo kolesje zažene. To me ne skrbi, ker imamo kondicijo, saj smo vsi ves čas v pogonu.

Ali v teh tednih pogrešate gledališče, igro?

Moje življenje je prepleteno z mojim delom, tako da niti ne občutim te odsot- nosti kot nekaj trajajočega. Vedno več je tistih razburljivih trenutkov, ko stopiš na oder ali pred kamero, in obratno, tako da se nekako navadiš, da bo gostota teh trenutkov enkrat večja, drugič manj- ša. Pogrešam trenutek, da spet lahko nekaj dam gledalcem.

Kako si zapolnite dneve? Sta astrono- mija in igranje klavirja še med vašimi

hobiji?

Res v tem letu bolj kot ne z instrumen- tov brišem prah, ampak ko bo trenutek pravi, jih bom pač spet vzel v roke. Trenutno je vsaj za hobije nekaj več časa; astronomija bolj ljubiteljsko, v prostem času tako ali tako pritegne mojo pozor- nost vse v zvezi z znanostjo, zgodovi- no, glasbo. Težko bi rekel, da si moram dneve s čim zapolniti; minevajo enako hitro, to je posledica stresnega razmiš- ljanja.

Vaša filmografija je glede na vaša leta kar obsežna. So bile Posledice vaš za zdaj zadnji film? Kako drugačno je delo pred kamero od nastopa na odskih deskah?

Tista najbolj očitna razlika; gledališka predstava je vsakič drugačna, podoba na filmu pa, ko uspe posneti tisto pravo, ostane. Tudi gledališko predstavo lahko gledaš na posnetku. Ti turobni dnevi so prinesli tudi nekaj pozitivnega, da si lahko stare predstave vsi ogledamo na spletu; pa čeprav je tista prava magija, ko gledalec in igralec dihata sočasno, nenadomestljiva. Vse še pride.

BLAŽEVI NAMIGI ZA (POP)KULTURO

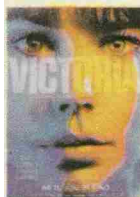

Knjiga: Čuječnost (Mindfulness), Kako najti mir v ponorelem svetu; ne gre za lepo- slovno knjigo, vendar je odličen pristop za razumevanje notranjega miru.

TV-serija: Črno ogledalo; kam nas lahko pripelje teh- nologija?

Film: Victoria (2015); več kot dveurni film, odigran in posnet v enem kadru.

»Pogrešam trenutek,
da spet lahko nekaj
dam gledalcem,«
pravi Blaž Setnik.
kar. FOTO JERNEJ
ČAMPELJ